

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: M. D.**, nar. X, evidenční číslo B004045, D011736, státní příslušnost X, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. OAM-1093/ZA-ZA14-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že **státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), **je Spolková republika Německo.**

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Uvedl, že jeho navrácení do Německa, které není sto

se postarat o takové množství lidí, kteří v současné době migrují přes hranice států a požadují mezinárodní ochranu, není možné. Česká republika je pro něho cílovým státem. V Německu není situace kolem přijímání uprchlíků optimální, ochrana není správně zajišťována, těžko se lze dovolat svého práva. V důvodech skutkových odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany a ostatní spisový materiál vztahující se k jeho žádosti. Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné, navrhl proto, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby soudem ustanovenou zástupkyní žalobce poukázal na kapitulu II, článek 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 s tím, že legislativa EU umožňuje, aby Česká republika projednala žádost žalobce. Dále poukázal na aktuální stav ve Spolkové republice Německo, která nezvládá nápor uprchlíků, v důsledku celospolečenského napětí může uvedená situace ve vztahu k uprchlíkům nést znaky rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce má rovněž obavy z toho, že z důvodu přijetí nové legislativy nebude jeho žádost ve Spolkové republice Německo individuálně a objektivně posouzena. Setrval na zrušení rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, když postupoval v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013. Zrekapituloval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švédském království dne 17. 10. 2014 a ve Spolkové republice Německo dne 16. 1. 2015. Švédské království pak nemůže přijmout příslušnost k posouzení žádosti žalobce, protože nebylo Spolkovou republikou Německo požádáno o jeho zpětvzetí na své území, a to ani ve dvouměsíční lhůtě pro odeslání žádosti a ani po ní. Dne 21. 1. 2016 správní orgán obdržel informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Za této situace je Spolková republika Německo povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odmítl námitky směřující ke zpochybňování Německa k jeho postoji k uprchlíkům či jiné zpochybňující negativní jevy, neboť nemají oporu ve skutečnosti.

V tomto směru zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí (viz níže). Správní orgán je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, v dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení žádné výhrady vůči Německu a tamním poměrům nevznosl. Učinil tak až nyní, v žalobě. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 1. 3. 2016 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 28. 12. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž vedl, že ze své vlasti

vycestoval dne 14. 10. 2014 do Švédského království, kde setrval tři měsíce. Poté odjel autobusem do Spolkové republiky Německo, kde zůstal jeden rok a požádal tam o mezinárodní ochranu. Dne 15. 12. 2015 z Německa odjel autobusem do ČR. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti svědčil proti kriminálníkovi na policii i u soudu a poté mu bylo vyhrožováno. Policie ho poslala do Černé Hory, dokud se situace nevyřeší. Po šesti měsících se vrátil, což policie považovala za předčasné, doporučili mu, aby ze Srbska odešel. Rozhodl se proto odjet do Švédska a požádat tam o azyl. V následně provedeném pohovoru vylíčil svůj život ve vlasti a rozvedl své potíže, když před asi šesti lety měl dopravní nehodu (kterou sám nezavinil) s osobou z kriminálního prostředí, která mu vyhrožovala kvůli tomu, že k dopravní nehodě zavolal policii.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC ze dne 16. 12. 2015 se zjištěním, že dne 17. 10. 2014 žalobce požádal o mezinárodní ochranu ve Švédsku a dne 16. 1. 2015 ve Spolkové republice Německo; následují listiny potvrzující skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného (viz výše), tj. žádost ČR ze dne 6. 1. 2016 adresovaná Švédsku s odpovědí a žádost ČR ze dne 14. 1. 2016 adresovaná Spolkové republice Německo s odpovědí o uznání příslušnosti Spolkové republiky Německo k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých návrzích na rozhodnutí soudu, náklady řízení nežádali.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 15 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobce **je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.**

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií

stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení o příslušnosti Spolkové republiky Německo. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval se zjištěním, že Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Rovněž skutečnost, že ve Spolkové republice Německo ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků,

svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu žalobci tak nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by ve Spolkové republice Německo nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ba právě naopak, Spolková republika Německo je konečnou cílovou zemí převážné většiny migrantů prchajících ze země svého původu a soud ve shodě s odůvodněním žalovaného nemá žádné aktuální poznatky o systematických vadách v azylovém řízení v této zemi ve smyslu výše citovaného ustanovení nařízení č. 604/2013.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

32Az 6/2016

V Hradci Králové dne 22. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová